

EGODNJA DANICA.

Katolski cerkveni list.

N° 48.

V četrtek 27. listopada.

1851.

Nekaj od zamaknjenih.

(Dalje in konec.)

Potem ji še ni dopustil v kor ali v cerkev iti, razun praznikov, kjer pa je le pri vratih kakor izobčena ostati mogla; tudi ni smela več časa k sv. obhajilu, in v spovednici se je zamogla le nekaj pomuditi, kolikor je namreč opatica dovolila. Vse te skušnje so dolgo terpele, pa zamaknjenja pri vsim tem niso zaostale, rane so bile le večji, in Veronika si jo ostala zmirej enaka; vedno ponižna, vdana in voljna, pokojna; vse skušnje je mirno prenesla. Ko je škof vse to v Rim vediti dal, se je ondi zadosti zdelo, in Veronika je bila v miru pušena. Vonder po vsih teh poskušnjah je bilo življenje te pobožne nune še obilno preiskovano in pretresovano, preden jo je, ko je že l. 1727 umerla, papež Gregori XVI. l. 1839 med svetnike slovesno prištel. Take previdnosti se cerkev v preiskovanji enacih čudnih prikaznin posluži, ker dobro vé, kar na eni strani modri zdravniki terdijo, de namreč mnogotere podobne prikazni, nekaj posebna bolehnost in občutljivost zlasti pri drugim spolu, nekaj posebno ravnanje z živalsko magnetiško močjo rodi; ker dalje pomni, kar sv. pismo pové, in sveti učenci razlagajo, de se tudi satan v angela luči spremeni, in goljufive znamnja in čudeže kaže; in ker ji v zadnje ni neznano, de časih tudi človeška zapeljivost in hinavšina čudne reči na dan spraviti iše. Slavni Görres je v pred imenovanih bukvah tudi več zgledov bolj obilno razložil, kjer je satanova goljufive prikazni ali rane napravljala, ali človeška hudobnost zamaknjenja hlinila. Med drugim on tudi to opomni, de čudne prikazni so pri osebah, ktere v svetosti niso še posebno skušene in uterjene, česar se je zlasti pri bolj mladih bati, zlo dvomljive, in de pri takih tedaj nagla verljivost ni na pravim kraji.

Drugič takih prikaznin, desiravno so gotove in zares čudne, ni po nespameti skazovati in raznašati. To sicer za tega voljo velja, ker je na eni strani pobožna duša, ktero zadene, sama po hrupu ljudi veliko motena, in pa v nevarnost napuha in prevzetnosti djana; in ker na drugi strani nespametni ali hudobni take reči radi pred v zaničevanje in pohujšanje, neprevidni pa v napravljanje mnogoterih sitnost obernejo; zares pobožne duše, ako se hočejo nad čudnimi

prikazni bolj obuditi, pa ne potrebujejo posebno silniga in hrumečiga skazovanja, zadosti jim je le nekaj viditi, ali tudi od deleč slišati. To resnico poterdi Gospod sam s svojim zgledam. Dostikrat, ko je on kak čudež storil, je prepovedoval ga razglašati; nevernim farizejem ni hotel nobeniga čudeža v razgledovanje storiti; svojiga spreminjenja ni dal viditi več kakor trem učencam. S Pavel, ki je bil v tretje nebesa zamaknjen, to le enako posiljen razodene v 2. listu do Korinčanov; ker so namreč zapeljivi učenci aposteljna v nič devali, in sebe povisevali, se je on primoran zagovarjal, in je med drugim tudi od prikaznin povedal, pa pristavil: „Ako bi se hotel hvaliti, bi ne bil nespametin, ker bi resnico govoril; zderžim se pa, de kdo več od mene ne misli.“ Nekteri tudi pravijo, de je ta apostelj znamnja Gospodovih ran na svojim životu prejel, ker on piše: „Jest znamnja ran svojiga Gospoda Jezusa na svojim telesu nosim;“ vonder te besede apostelj sam tako negotovo postavi, de jih nobeden starih učencikov ni od posebnih znamenj ampak sploh le od terpljenja razlagati vedil. Sv. Francišk Serafski je prvi, za kteriga se gotovo vé, de je znamnja peterih ran Kristusovih prejel; vonder on je te rane tako skerbno skrival, de je nalaš daljši rokava pri svojim oblačilu in čevlje na nogah nosil, tako rane očem drugih odtegniti. Mnogoteri svetnikov, kterim so bile take znamnja dane, so Boga prosili te znamnja prikriti, bolečino pa nevidama pustiti, n. pr. s. Katarina Senenska. Če se je apostelj bal, če so taki svetniki v skerbi bili, de bi se zavoljo veliciga razodenja ne prevzeli: kaj bo reči od slabe malo uterjene ženske ali deklice, de ona je že čez vsa skušnjavo povzdignjena? Ljudje, ki časi k osebam s posebnimi prikazni vkupje vrejo, in jih žive kot svetnike blagrujejo, ne spoznajo in ne pomislijo, de s svojo nespametjo pobožno dušo dostikrat v nevarnost od svoje svetosti odpasti devajo. Kaj pa večkrat veliko hrumenje ljudi pohujšanja, zaničevanja svete vere, ali drugih neprijetnost in sitnost napravi, je poslednji zgled Joana Weisskircher poleg Dunaja; njo so deržavne vradnije zavoljo vpitja od slepotij in vraž po sili iz domače hiše, iz rok skerbnih staršev, iz bolniške postelje vzele, in v veliko bolnišnico predjale; koliko de so pa hudobni in neverni zasmehovanja in zaničevanja z njo počenjali, duhovšino

zapeljevanja in sleparjenja ljudi dolžili, in sploh sveto katoliško vero v nič devali, je bilo v časnikih brati.

Se je eno od duhovniga voditelja zgorej imenovane Jerice povedati; kar s. obhajilo zadene namreč. On jo je na kakih osem tednov, zavoljo kaciga praznika nekterikrat tudi v hitrejšem času obhajati hodil. desiravno jo je bolj pogosto obiskoval jo podučiti, poterčiti in potolažiti. Bolj pogosto s sv. obhajilam ni hotel in ni mogel ravnati, ker je bolna skorej eno uro delcē od farne cerkve, ker ni hotel zgledevanja med ljudmi buditi, in ker sam ni stanovitin duhovni pastir, bi ne bil rad naslednikom nekakšne posebne postave dajal. Kdor vse okolisine prevdari, bo takošno ravnanje poterdil. Pri tem pa ni bilo slišati, de bi se bilo zastran manj pogostniga obhajila z bolno kaj posebniga čudniga zgodilo; de se je pa ona iskala večkrat v duhu nebeskiga kruha deležna storiti, to se da samo po sebi razumeti.

Zastran bolj ali manj pogostniga obhajila se ne da sploh vodilo postaviti. So osebe med svetam (od duhovnov in klosterskih ni tukej beseda), kterim se s. obhajilo vsaki teden, tudi v časih med tednam zaupljivo dovoliti zamore; in so nasprot druge, pri kterih za enkrat v letu skorej ni skerbi in vrednosti. Po samim razločke steriti gre duhovnim voditeljem ali spovednikom; sploh je pa vsim vernikam priporočevati, de naj skerbe se večkratniga s. obhajila vredne storiti. Pri bolnikih, kteri delj časa iz hiše ne morejo, druge okolisine in zaderžki na pot pridejo, de se jim s. obhajilo ne more vselej tako pogostama deliti, kakor zdravim, kteri so sami v cerkev priti v stanu; zatorej so še večkrat na duhovno obhajilo zaverniti. Kadar bi se pa pri kaki bolni ali drugi pobožni osebi od čudnih obhajil govoriti jelo, takrat bi bilo treba bolj skerbno paziti, de bi se kaka zmota ali kaka nečast proti s. zakramentu ne vmesila. V življenji svetnikov se najdejo tu in tam zgledi, de so se presvete skrivnosti s. rešnjiga Telesa po nenavadni poti vdeležili; vonder je bila vselej posebna gorečnost in želja po Gospodu v takih srečnih dušah vprico, in zraven je bil večjidel kak zaderžik s. zakrament po navadni poti prejeti. Ko je s. Terrezija enkrat pred s. obhajilam v zamaknjenji kvisko povzdignjena bila, mašnik ni mogel s. hostije do njenih ust prnesti; tu se je s. hostija kar čudno iz njegove roke vzdignila, in kvisko do svetnice hitela. Pri s. Katarini Senenski je o casu s. obhajila dostikrat s. hostija sama iz roke mašnikove do njenih ust zletela. S. Veronika Juliani je imela posebne želje večkrat pres. skrivnost vziti; vonder, ko ji je bilo to zavoljo skušnje zaderžano, se je po čudni poti z Gospodam sklenila; ko je namreč mašnik s. hostijo pri maši razlomil, je del od tiste po zraku k svetnici prisel, in precej je bila zamaknjena. Posebno čudna je zgodba od s. Juliane Falkonieri. Od starosti, postov, čuvanja in drugih pokoril je njen želodec oslabeled, de ni mogla nobene jedi pri sebi obderžati; zatorej tudi ni mogla s. rešnjiga Telesa v popotnico prejeti, in to jo je silno bolelo. Prosila je pa svojiga spovednika ponižno, ji presv. zakrament v ciborii blizo prnesti, kar ji je bilo dovoljeno (sploh je prepovedano, s. zakrament bolniku samo pokazat prnesti). Molila je zdaj svojiga Gospoda, in se dalje prosila, ji persi s pertam pogerniti, in s. hostijo gor položiti (v času preganjanja so sveti škofje v ječah večkrat na svojih persih dar s. maše prnesli, ker altarja ni bilo). Njena goreča prošnja se je spolnila; in komej se je s. hostija njeniga vnetiga serca dotaknila, je kar zginila, in ni je bilo nikjer najti. Po smerti pa se je na persih svetnice rudeče znamnje hostije vidilo, kar je dalo spoznati, de je Gospod kakor pri zapertih vratih v njeno serce šel. Ako se take posebne zgodbe bolj prevdarijo, je lahko spoznati, de kar se je

pri dušah, ki jih je dolgo očiševanje, obilna gorečnost in dozorjena starost v svetosti uterdila, v časih iz posebnih uzrokov zgodilo, ne bo tako naglo, pri kaki mladi osebi, brez posebniga uzroka, in brez spodobne spoštljivosti vsakdanja navada. To naj bo zdaj zadosti. Kar je tukej pisano, ne želi nikogar žaliti, ampak le nekaj služnih opominov dati.

Hicinger.

Pervo sveto obhajilo.

(Konec.)

„S to peržgano svečo v roki pojdete proti velikimu altarju svojimu preljubimu ženinu Jezusu naprot. Naj vas goreca luč opominja, de stem, kar pomeni, Jezusu naproti priti morete, kadar bote pot iz časniga življenja v nezmerno večnost nastopili, namreč z živo véro, terdnim upanjem in gorečo ljubeznijo. Kdor brez vére, upanja in ljubezni umerje, pade v večno temo, in večna luč mu svetila ne bo. Naj tedaj sveti luč vére, upanja in ljubezni pred ljudmi celo vaše življenje, in potem vam bo svetila večna luč Jezus — v nebesih. Vsak naj svojo svečo, kolikor je dones v čast Jezusa ne zgori, lepo shrani; — in keđar bo v nevarnosti, dones storjene obljube prelomiti, naj se spomni, kaj je obljubil, ko jo je prvič v roki deržal in kaj je tisti dan prejel. — Ko nas bo pa Jezus klicat k nebeski svatovšini, vam bodi ta sveča mertvaska sveča — opominovavka in tolažnica, de v veri, upanju in ljubezni ta svet zapustite. — Poslušajte radi Njegov glas; glasi se vam pa znotraj v vesti, zvonaj po besedi starisev in učenikov. Poslušajte radi božjo besedo in po njej živite, in slišali bote, po smerti pred njega pridši: Blagor tebi, zvesti hlapec, zvesta dekla moja! ker si bil v malim zvest, boš postavljen čez veliko, pojdi v hišo mojiga Očeta, posedi kraljestvo, ki ti je perpravljeno od začetka sveta. — Zdaj pa pojdimo v miru naprot Jezusu, svojimu Zveličarju.“

Na poti od kerstniga kamna do velikiga altarja se je pela pesem: „Bodi serčno pozdravljena, ti nedolžna množica!“ kakor se najde v Drobntinah 1850, str. 229. Potem so imeli g. kaplan pridigo, permerno prazniku in tej slovesnosti, v kteri so se zlasti h koncu k otročičem obrnili, in jih z živo besedo k posnemanju Mater božje in njenimu počesenju opominvali; potlej je bila peta maša. Per darovanju se je pela pesem: „Bodi tavzentkrat češena, mati božje milosti!“ Glej Drobt. 1850, str. 224. Po povzdigovanju so peli pesem: „Povzdigni se serce, duša perpravi se.“ Glej Sveto opravilo str. 142. Pred mašnikovim obhajilam so omolknila orgle, in otročiči so za gosp. katehetam molili molitve pred sv. Obhajilam, kakor se najdejo v „Svet. opravilo.“ Po mašnikovim obhajilu so bili otroci z gorečimi svečami v rokah obhajani, med tem se je pela pesem: „O srečna duša, blagor ti!“ Glej „Sv. opravilo“ str. 143. Potlej se je sv. maša naprej opravljala, po ktere dokončanji so g. dekan otroke zopet takole nagovorili:

„Zdaj luči ugasnite, tode plamen ljubezni do Tega, ki ste ga zdaj prejeli, naj vedno v vaših sercih gori. On, ki ga nebo in zemlja ne morete obseči, zdaj vaše serca za svoje prebivališce ima. Ta dobrotljivi Jezus, kteriga veselje je, per človeških otrocih prebivati, bi kej rad zmiraj per vas ostal. O nikarte de bi mu per vas biti merzelo! Nikarte mu prebivališca ne perstuditi, namreč tempelna božjiga oskruniti, kar ste vi; svoje duše in telesa Njemu v čast lepe ohranite vse svoje žive dni. Čisto se mu dajte v dar, de bote Njegovi zdaj in vekomaj. Zahvalite zdaj predobrotljiviga Boga, de vas je te velike sreče in časti vredne storil. Perporočite Njemu, dobrotljivimu, svoje ljube starise, ki

so vas Njemu na čast izrediti si perzadevali, do jim On poverne, kar jim vi ne morete. Obljubite mu, da jim hočete vse dni, dokler jih imate, z lepim zadržanjem veselje delati. Molite za svoje dobrotnike, posebnost za svoje g. učnike, ki so se z vami trudili in vas za Boga brihtali, pa tudi za mene, ker ste iz moje roke per-vokrat Tega prejeli, ki bo vaše večno plačilo, ako do-našno gnado ohranite.“

„Pa tudi vi odrašeni, zahvalite predobrotljiva Boga za neskončno gnado, ki jo je tem malim dones skazal. Molite z njimi kratke molitve za zahvalo po sv. obhajilu, de se zahvalite za nje pa tudi za se, za vse gnade, ki ste jih od mladih nog per sv. zakramentih prejeli.“

„Kar še pa nar bolj opomnim in perserčno prosim: Odganjajte od tih jagnjet Jezusovih vsako pohujšanje! Gorje, kdor bo kteriga teh štir in trideset pohujšal in ga ljubeznjivimu Jezusu iz naročja iztergal, v kterim se zdaj tako dobro počuti. Bolje bi mu bilo, de bi se mu mlinski kamen na vrat obesil in bi se v globino morja potopil. Pa tudi vam rečem, otroci: Gorje vam, če na Jezusa kdaj pozabite, kterimu ste dones očino ljubezin persegli; bolje bi vam bilo nikdar rojenim biti, ko kedaj zapustiti ga, ki vam je dones toliko milost skazal. Pokleknite, zahvalite, obljubite, mu zvesti biti do konca svojiga življenja, in tudi Jezus vam bo dal, kar je obljubil tem, ki do konca stanovitni ostanejo: vence premaganja, krono večniga življenja.“ Amen.

Ko so gospod dekan od altarja odstopili, so molili g. katehet z otroci molitve po sv. obhajilu in molitve za odpustke; in ko je vse minilo, so prejeli otroci še vsak lepo podobo Matere božje v spomin perviga sv. obhajila in kos beliga kruha za obtešanje, ter so se razšli na vse strani zadovoljni in veseli.

Globoko je segla v serce ta prelepa slovesnost vsm pričujočim, otrokam in odraslim; še ji gre hvala po celi fari. Zaupamo, de kakor je bilo perzadevanje dušnih pastirjev veliko, bo tudi sad njih trudenja obilin. Kar nam per Bogu izprosi ljuba devica Marija! K—.

Bratovšina ss. Cirila in Methodia, v spreobrnjenje Starovercov.

Te dni smo dobili iz Leskovskovec pri Kerškim ime-na okoli 200 bratov in sester, kteri so se na napeljevanje častitih gg. duhovnov J. O. in V. P. v bratovšino ss. Cirila in Methodia zapisali in jih bomo z družimi vred o priliki na svoje mesto v središstvo bratovžine odpravili. Zapisovanje v to bratovšino, kakor je pri družih, neprenehama terpi, in kodor koli se kdo oglasi, se zamore vpisati. Danica je tudi vselej pripravljena, v ti reči biti srednica, ako je komu priložniši nji pošiljati imena udov, kot naravnost v njeno središe. Na vprašanje, kako je v Ljubljano s to bratovšino? lahko povemo, de tukej več duhovnov njene ude sprejema, de jih je že tudi precej velika množica duhovnov in neduhov vpisanih. Zlasti tudi učenci ali študenti lepo go-rečnost za razširjanje naše sv. vere razodevajo, ker jih je že tudi mnogo k ti bratovšini pristopilo. Zeleti je, de bi število bratov in sester k temu bogoljubnimu namenu prav veliko narastlo, ker ni dvomiti nad vspeham, ako bo mnogo pobožne molitve.

Razdertje, razpertje in razpad lute-ranske cerkve na Meklenburškim.

V Severinu (Šverinu) izhaja časnik staroluteran-ske sape „Norddeutscher Correspondent,“ kteri pol leta sem neprenehama obrekuje, objeda in zaničuje katoliško

cerkev. Letá je permoran, revšino in truhljivost svoje lastne cerkve razodeti in s tehtno besedo očertati. Pravi med drugim: „Zamoremo li še delj časa v cerkvi ostati, v kteri kakor v lutrovi ni nič, kakor razpertje, omago-vanje in razpad?“ — Potlej tožuje zavoljo razlaganja sv. pisma, de pri luteranib ni nobene edinosti, nobene stanovitnosti, „de večidel za vse reči sv. pisma mora vender saj razlaga biti, ki se da zapopasti, in de mora vender saj določeno biti, která razlaga de je resnična. Take stanovitne, določne razlage pa, kakor jo ima ka-toliška cerkev, pogrešamo v luteranski cerkvi. Ne le samo de se naši bogoslovi sem ter tje prepirajo, če so té ali té bukve izvirno prave ali pristne, ali ne, in hočejo cele poglavja in verste izmazati, temuče so tudi v tem, kar za izvirno pravo (pristno) obveljati pustijo, zastran razlage v nar večjim razpertji. Eden je čisto kakor solnce dokazal, de té ali té verste se morajo tako in tako razumeti; neutegama pa pride drugi za njim in dokaže z ravno tako solčno čistostjo, de so se vsi razlagavci pred njim motili, ker tako in tako se mora to razumeti. — — — Kakšna je ta cerkev, ki pov-sod in čisto edino na sv. pismo odkazuje, in mu ven-der nobene razlage ne vé najti, která bi bila neoverž-ljivo resnična; ki svojim véream nikoli ne more svésto reči: „To je razlaga cerkve in ta je resnična?“ — Ni-smo li primorani dvomiti, če ima taka cerkev sv. Duha, — in se iz nje v drugo (rimsko) zeleti, která stano-vitno pravi: „Tako razloči cerkev,“ in ki potlej ravnosledno priti razločbi ostane?“ — Ali ni s tem v serce segajočimi in bolečimi besedami rečeno: „Zakaj smo zavergli besednje zročilo? zakaj smo pokorsino od-povedali oblasti, která edina ga ohrani, ima njegovo ključe?“ — Dalje toži ta luteranski list čez luteranske pridigarje, de pri njih ni nič družiga kot nasprotje, kar eden dopoldne ljudstvu govori, mu popoldne drugi overže in unimu naravnost nasprot učí. Na to pi-savec še celo rido pertožb zastran needinosti v raz-ličnih šegah in opraviilih navali, iz cesar, kdor bi še ne bil prepričan, lahko razvidi in čisto spozná, de Lutrova, cerkev ni ne sveta ne edina, in priterdi: „Tako te-daj je ves zaotranji stan luteranske cerkve razpertje, oslabiljenje, obnemaganje.“ Dalje še z živimi besedami in žalostnim glasam popisuje, kako je vse na koncu, pastorji in ljudstvo v pregrehe zatopljeni — cele občine brez vere, brez cerkveniga duha, brez posvečevanja ne-delje; nič več svetosti zakona, nič keršanske odreje otrok, nič pobožnosti po hišah, nič cerkvene pokorsine; vsa luteranska cerkev je kakor gnjilo, od červov raz-jedeno drevo brez vej in listja, ki se bo pri prvem pišu poderlo. Na vse to sklene rekoč: „In tukaj bi mi o-stajali, tega debla se držali, de se podere in nas s svojimi razpadninami končá? Noviga življenja mu ne moremo dati, in naše serce ne more tú, kjer smo zdaj, nič več mirú, naše hrepenenje nobeniga zadovoljstva najti. Mi pa hočemo svoje keršanstvo oteti, hočemo tje iti, kjer cerkev pové, kaj sv. pismo po-meni, kjer cerkev predpisuje, kaj naj njeni služabniki učijo, in kaj naj se občine učé, kjer se nad enótnim redam svetih opraviil ču-je, in je vse tako slovesno, tako častitljivo in perserčno enoglasje molitve (češenja); kjer se močna duhovna glava ne uklanja pred ob-lastmi zemlje, ampak le samo pred Bogam; kjer imajo občine še vero, pokorsino in cer-kveno življenje, kjer cerkev zarés stoji na skali, ktere peklenske vrata ne morejo pre-magati. Neradi se ločimo iz hiše očetov, ali moramo se ločiti — Bog daj srečo, proti Rimu! — — Fiat, fiat!

Kaznjena lakomnost.

Živela je svoje dni vdova, ki je imela večí veselje nad svojimi zakladi, kot nad Bogom; je več skerbela, de bi svojiga bogastva ne zgubila, kakor de bi ob nebesa ne peršla; svoje nebesa je ona v svojih dražčicah imela. Desiravno je bila zdrava, in njene opravila so ji pripustile Bogu goreče služiti in pogosto k sveti maši hoditi, je vender to zaničevala, ker bala se je, de bi ji utegnili med božjo službo tatovi vse dragosti iz zlata, srebra in platna pokrasti. Ali, ako Gospod ne bo hiše varoval, zastonj čujejo, kateri jo varujejo. — Bilo je ravno posvečenje ali žegnanje. Zvonovi so vabili v cerkev in pobožni verni so v trumah šli besedo božjo poslušat, in z duhovnam dar nove zaveze Bogu darovat. Le sama ta bogata vdova je mislila, po šegi nekterih naših novih nejevernikov, de zamore Boga že doma moliti in de ji ni treba v cerkev iti. Pa kako grozno se je bila okánila! Ko je vse po ulicah utihnilo, sta neprevidama dva razbojnika pri stranskih vratih zlomila v hišo, nesrečni ženi vrat prerezala, celo hišo obropala ter odšla z obilnim ropam.

Sosedje pridejo iz cerkve in jo v tem groznim stanu najdejo ter pravijo: Tukaj je Božja sodba; ta ne-rečnica jih je večkrat zasmehovala, kateri so pridno v cerkev hodili, jih za neumne imela in doma svojiga mamona (bogastvo) molila. Ako bi bila dans z nami v cerkev šla, bi bili samo njeni zakladi razbojnikom v roke peršli, njeno življenje pa bi bilo ohranjeno! Kako za res resnične so besede Gospodove: „Kaj pomaga človeku, ako bi tudi ves svet pridobil, na svoji duši pa škodo terpel!“ O koliko mnogim časnim zlegam bi kristjan odšel, ako bi kraljestva božjiga in njegove pravičnosti pred vsim drugim najpred iskal.

Razgled po kersanskim svetu.

Prestopi v katoliško cerkev. V Ambergu je 24. uniga mesca grof žl. Platen h katoliški veri prestopil. On je star vojsak iz Napoleonoviga časa in je zdaj z imenam majorja v stanu pokoja. Ravno tako se je pred nekaj časam vernil v katoliško cerkev g. Fr. Harrer vikši učenik latinskih šol in bukvar državne bukvarnice. — Iz Karlsruhe se piše: 26. kozoperska se je Jezuitarski misjon začel. Poslednje tedne jih je več h katoliški veri prestopilo. — Nekaj nastopnih nun (sester) na Angleškim, ki so dozdej omahovale med angličanstvam in katoličanstvam (puseytke), je v začetku uniga mesca h katoliški cerkvi prestopilo.

Šotsko. Na Šotskim ali v Škocii je zdaj do 200.000 katoličanov, kateri so od angličanov silo hudo preganjani, zaničevani in zasmehovani. Angličanov je namreč petnajstkrat več od katoličanov. Ti ljudje imajo svojo vero za nar bolj popolnoma, in nar manj vedo od kersanske ljubezni in prizanašljivosti. Veči del angličanskih duhovnov pa se je že k puseizmu spreobernal, to je, k neki ločini, ki so v sredi med angličani in katoličani.

Parsko. Dvorski svétnik Hurter je prejel od Parskiga kralja lastnoročno sosebno prijazno pisanje, ker mu je bil en iztis svoje zgodovine Ferdinanda II. poslal.

Česko. Društvo „dedovina sv. Ivana Nepomuka“ za izdavanje dobrih bukev v češkim jeziku ima že 3275 udov, med njimi sta Nj. velič. cesar Ferdinand, in Nj. prevzvišenost kardinal vikši škof v Pragu. Dosihamal je dalo 250.000 bukev med ljudstvo. — Lep spodbudek Slovincam za društvo sv. Mahorja.

Dunaj. Več listov in zlasti tudi „Vid. Dennik“ se pritoži, de so v porote večí vero stavili, kakor jo

zaslužijo, in de niso po nikakim tako nepristranske kakor bi mogle biti. Memo družiga je vredno v misel vzeti to, de so v več krajih tajčkatoliške podžigavce, kateri prav očitno vero in državo spodkopujejo, kar naravnost nedolžne razglasili.

Ljubljana. Vis. čast. milostljivi knezoškof Anton Alojz so se, kakor ud škofskiga odbora, zastran posvetvanja o cerkvenih rečeh pretečeno nedeljo na Dunaj podali.

Dan XVI. listopada 1851 po Goriški nadškofii.

Ob Soči se veselo dans godí,
Od griča v grič razlég zvonov doní,
In ljudstvo pravoverno
Se skupej zbera, v sveti dom hití,
Pobožno ino méрно.

Slovésno ozaljšane v nebo kupé
Po vsi Goriški nadškofij cerkvé,
Po naš' deželi céli
Se vérnim radosti topi sercé,
Vsi dobri so veselí.

Kaj néki tú goduje katolčan?
Komu veljá današnji sveti dan?
Svetost' goreče vnetí
Obhajati pač mora Goričan
Spomin visokosvetí.

Poslušaj, zgodba sveta to pové: *)
Od svetiga Mahora sem sledé
So vero razglasvali
Aglejski patriarhi in slové
So cerkev tu vladali.

Pa ovce razkropljene po planin'
Od vikšiga pastirja serčni opomin
Duhovne svete paše
Preredko iz Aglejskih je dolin
Budil očete naše.

Kmal dvigne se še vkljubni Benečan,
Čez patriarški stol svoj grešni dlan
On lakomno raztegne;
Prijatelško svari ga Avstrijan,
Prederznež pa ne vbegne.

Se déne pravda pa pred papeža,
Štirnajsti Benedikt zdej sodbo da:
„Aglejski stol se vniči,
Bodita v Vidmu in Gorici dva
Nadškofa pri tej priči.“

Za to glej vérne v tempel potovat',
Spomin stoletni grejo praznovat',
Odkar Pastir premili
So s sedeža v Gorici pervikrat
Ljudi blagoslovili.

Le idi v sveti dóm, — že pred oltar
Duhoven Vikši stopil je — svoj dar
Bogu za vse prinesiti. —
Sklenimo z Njim se v duhu, mlad in star
Bodimo veri zvesti. F. J. Kaffol.

*) Zavernemo bravece na iztis: Über die Errichtung des Görzer Erzbisthumes bei Gelegenheit des Säcular-Jahres 1851. Gedruckt in Görz bei J. Seitz.